

με παρακινεί και σήμερον, εξαγοντα τας εκπαιδευτικας απο της σκοτίας εν η προικανων ετων ευρισκονται απορριψιμενες.

Θελει επελθω δι αυτων ευχαριστον ταποτελεσμα; Αρα γε το ελληνολογον δενδρον κεισθεται εν τας αρτηριας αυτου τον δημιουργικον εκεινον χυμον, δια της ισχυρας του οποιου δραστηριότητας και ενεργειας εσται δυνατόν να παραχθωσιν ευρωστοι καρποι; Ο χρονος θελει το αποδειξη. Αλλα πριν η αναμεινωμεν τα διδαγματα του χρονου, καλουμεθα να ερρασταθωμεν. Θελωμεν συναντηση προσκομματα και δυσχερας. Αλλ' ακριβως εν τοιαυτη περιστασει θελωμεν αποδειξη, κατα ποσον εμεις ανωτεροι αυτων, ικανοι γ' αντεπεξεληθωμεν. Η δαφνη της ιστορικης θανασιαις ανηκει εις τους εργαζομενους λαους. Και εξελιπεν αφ ημων η εσπεριτικη προς εθνικην εργασιαν ορμη; Η μη επαρσθη τα ιερων δενδρον του Απολλωνος, ου τα ανθη προωριζοντο αλλοτε να στεφωσιν τον νικητην των ελληνοικων αγωνων, απο των οχθων του Ιλισσου και του Ευρωτα;

Απο πολλων αιωνων η ρωμαικη αυτοκρατορια του γερωμαικου εθνους ητο νεκρον γραμμα, γεωγραφικη ιδεα, αντικειμενον χλευσης και των εχθρων και των φίλων. Η εθνικη ενότης ειχεν εκλιπη, και μετ αυτης η αιδυποστατος εθνικη ενεργεια. Μετα ταυτα επηλλον θλιβερα ημερα δια τον τονον, κατασταντα εργασιον της φιλοδοξιας και του αγταγωνισμού εξωτερικων πολεμιων. Αλλ η ισχυρα φυλη, μεθ' ολην αυτης την ιστορικην ταπεινωσιν, εξηκολούθει εργαζομενη, να παραγαγη τα εξοκα εκεινα δημιουργικα πνευματα, υπο την ηγεροχον της οποιας ενεργειαν εκτελεστο επι τελους την εθνικην αυτης ενότητα και υπεραχη.

Σήμερον ο γερωμαικος κόσμος διατελει εις το ακρον αωτον της ιστορικης αυτου δυναμεις και δόξης. Έχει τον πρωτον λογον εν τοις γραμμασι και εν τοις επισημασι, εν τη στρατιωτικη τέχνη και εν τη πολιτικη μεγαλοφωια. Προ των δεδομενων δε τούτων επιβαλλεται επι μάλλον η ερευγα και η μελετη του ιστορικου τουτου φαινομένου, ως και των γενεσιουργων αυτου αιτιων.

Τουτο σκοποισι αι δημοσιευθησόμενοι εν τη Εβδομάδι επιστολαι.

Εν Αθηναις, τη 29 Φεβρουαριου 1888.

N. ΚΑΖΑΖΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ουδεις βεβαίως εινε τόσον κακος, ωστε να κατηγορησθ τας εν Ελλάδι μητέρας επι ελλειψει φιλοστοργιας, ουδε θα επιστευστω, αν εγραψω, ότι αλλαχου αι έχουσιν τέκνα αγαπων αυτα πλειότερον, η αι παρ ημιν. Δια τουτο και εγω προτιμω να πιστεύω, ότι εν ωρισμέναις περιστασειν υπερχει η απουσια της κρισως, η να αρνηθω εις τας ομογενεις μου το φίλτρον,

το οποτον ουδε εις τα αγρια θηρια δυναται να εξηλεσθη. Έστι αιμα επιχειρει εκδομας και καταστροφας, να τρησθ η τροφή, η η εκφροση τον νεογεννητον σκυμον της, ουδέποτε όμως θα επιτρέψη εις αυτον να δοκιμαση ελματα υπερ την δυναμιν του, φοβουμένη μη κινδυνεωσθ, εστω και κατ' ελαχιστον το τέκνον της.

Και ο αετος, λεγουσιν, οστις έχει το εξαιρετικόν προνομιον να ανεψη κατ' ευθειαν προς τον ήλιον, οτε αι θερμαι τουτου ακτινες εισερχονται εις την φωλεαν του, εκτεινει την ισχυραν πτέρυγα του, και θέτει αυτην ως αλεξήλιον σκέπην μεταξυ του ζωηρου φωτος, και των ασθενων οφθαλμων του μόλις πιλουμένου αετιδέως του.

Αλλα δεν πράττουσι το αυτό δυστυχως αι εν Ελλάδι μητέρες. Αν η λείαινα αρταζει δια των χειλων τον σκυμον της, να τόν εσθι από κινδυνου, φανταστικου ισως, διότι πολλους τοιουτους φανταζονται αι μητέρες, και λέειναι επι αυτιν, αν ο αετος εξ υπερβολικης προφυλαξεως κρατει τεταμενην την πτέρυγα, και εστιν επι παροδικον τον νεφοσ αμβλύνη τας ήλιακας ακτινας, και αι μητέρες εν Ελλάδι φανταζονται επίσης πολλους κινδυνους, και προσπαθουσι δια παντός τρόπου να προφυλαξουσιν απ αυτων τα τέκνα των άλλ' όμως υποτιμωσιν άλλους σοβαροτέρους, και γινονται ουτω πρόξενoi κακου, του οποίου, αν εχθρος τις απειραζοτα κατά των τέκνων των, η βεβαίως θα τον ετιμωρουσιν, αν ηδυναντο, η τουλάχιστον θα τον καταρνωτο, δια να τον τιμωρησθ ο θεος.

Ισως θα μειδιασθη εις το ακουσμα του, περι ου ε λογος, κινδυνου και ισως θα θεωρηθη ουτως ρητορικόν τι σχημα, η υπερβολη εξ εκεινων, τας οποιας μεταχειρίζονται εν τη γραφή, δια να προσενησωσιν εντύπωσιν. Αλλα βεβαίως, αν εγνωρίζατε, ποσον εινε επιζημιος εις τας τρυφερας, και μόλις διακορυφουμένης καρδιας των προσφιλων σας η ανόγησις των εφημεριδων, βεβαίως λέγω, δεν θα επιτρέπεται αυτοις ταυτην.

Ο σκοπος μου, ως εννοειτε καλως, δεν εινε επιθετικος, κατά των εφημεριδων και της ελευθεροτυπιας, ουδε αι κυριο δημοσιογραφοι θα δυσχεραστηθωσι βεβαίως, αν εκ της απειρασιθμου χαρειας των αναγνωστων των προσπαθωσθ, να αποσπασω πτωχην τινα ταξιν ακευειδητων οντων, ετινα διατρέχοντα το πρώτον ζημιου της δευτέρας δεκαετηριδος, τως, απορροφωσιν εκ των εφημεριδων δηλητηριον αντι γαλακτος, και επι αλλότρια περιπτώσι νοον ασθενη, αν ακαιριως πλουτισουσιν δια γνώσεων ασυμφωρων.

Ειδον πολλας κορασιδας δεκαετηριδας, και μειρακας της αυτης, η και καταωτερας ηλικιας, βεβυθισμένους εις την ανόγησιν των νέων της ημέρας.

Γνωρίζωμεν οποια τινε εινε συνήθως ταυτα φρονι, εξ ενός, κλαπάει εξ άλλου, σπινδαλε κρινωνικα, η και αυξητήσεις επι θεματων, αν την βίβιν ουδε να ενοηση δυναται, ο μη έχων ακμαίαν την ηλικίαν και τας γνώσεις σταθερωσι.

Τι απομεινει εξ όλων ταυτων εν τη κεφαλή των παιδιων, η μάλλον τι δεν απομεινει το επικίνδυνον;

Όλαι αι κακία του κόσμου, ας ο τύπος προσπαθει να θεραπευσθ, παρελθουσιν προ αυτων, ακρις δακτύλοις εξ όλων απογευονται, και δι αυτό ισως ακουομεν συνήθως, υπ' άλλων μεν μετα χαρμας λεγόμενον, υπ' άλλων δε κινούντων την κεφαλήν μετα θλιψως, ότι τα σημερινά παιδιά ουδεν σχεδον αγνοουσι, και ότι εινε κατά πολυ των προγενεστερων ευφύστερα. Ειθε να ελειπεν η ευφωια αυτη, η ουδεν άλλο ούσα, η συμφορησις γνώσεων ακαταλληλων, βαρύνουσα παρακαίριως τας νεαρμας αυτων κεφαλας.

Τι εινε δυνατόν να κρύψη η μήτηρ από το παιδιον, εις δ επιτρέπει την αγνωσιν των εφημεριδων; Τι εινε εκεινον, οπερ θα φυθυρησθ εις το σος της φίλης της, να μη τ' ακουση η παρακαθημένη θυγατηρ της, εις ην εν τούτοις θα ειπη μετ' ολιγον ανόγησιςν μοι δυνατά την δεινα εφημεριδα.

Όλαι αι γνώσεις—φαντασθητε δε ποσαν περιετικη αιαν αι λέξεις αυται—όλαι αι γνώσεις εισι προσιται εις τα παιδια εν Ελλάδι, καθ' ότι εις τα πλειστα τούτων, ακώλυτως επιτρέπεται, συνήθως δε και εβαλλεται των εφημεριδων η ανόγησις. Επειτα ο κόσμος ολος παραπονείται κατά της εκρούθμου καταστασεως, κατά του δειγος η δειγος κοινωνικου ελαττωματος. Τισ δυναται να αρνηθθ, ότι μία των αιτιων εινε και η καταγεγλωμμένη, και τις δυναται επισης να μη αποδώσθ, αν ουχι εις την ελλειψιν φιλοστοργιας, βεβαίως όμως εις την ελλειψιν κρισως, παρ τοις γονεσιν, και ιδία παρ τη Ελληνιδι μητρί, δειναν, οπερ απειλει εν τω παρόντι, και θα απειλησθ επι μάλλον εν τω μέλλοντι την ευημεριαν των τέκνων των;

Η λείαινα, ας κωλυη τον σκυμον της, να μη υπερπηδησθ ουτος επικίνδυνον χειμαρρον, και ο αετος, ας κρούη φιλοστοργως τον νεοσσον του απο των ήλιακων ακτινων.

Αι Ελληνιδες μητέρες, έχουσι μεθόδον ιδικην των.

ΑΡΙΑΔΗΗ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Τη 6 Μαρτίου 1888.

Εινε ευτύχημα, ότι ήσαν πνευματικαι μάλλον αι γραφαι, ας προεκηρυξεν η πόλις ήμων, καλούσα το Πανελλήνιον σύμπαν εις

τας εορτας των Αποκρων, διότι, αν αι τροφαι ήσαν ολικώτεροι, και οι κεκλημένοι καλη τη πίστει ειρχοντο άφραγτοι εις το ακοιρητικον ήμων γευμα, τωση κατ' αυτό και μετ' αυτό θα τους καταλαμβάνε πεινα, ωστε αυτοι μεν θα μετεβαλόντο δικαίως εις ανθρωποφάγους επιδρομεις, αι δε Αθηναι θα επαρουσιάζον άπαξ επι την όβιν, ην ειχον μετ' την τελευταίαν ήμραν του Πελοποννησιακου πολέμου.

Ευτυχως, ως απειδειχθη δια των αιωνων, η ελλειψις η στερησις πνευματικων τροφων δεν εινε αιτία πολέμου. Τουτο δε εκτός του ότι εινε επιγειακω σπουδαίωτατον δια τους οπαδους της όλης, αν ο θεος υπο την εφοβην τουτου φαινεται ισχυρότερος, δέον να εινε και λόγος ευγνωμοσύνης δια τους οπαδους του πνευματος, βλέποντας σωθεισαν ουτω από βεβαίου κινδύνου την φωλααν αυτων πρωτεύουσαν.

Αι παράδοχοι λοιπον πνευματικαι αυται τροφαι, οι μακαρρρηδες ήσαν τώσον ολίγοι, και τώσον ανούσιοι, ωστε ου μόνον δια τους κεκλημένους, αλλ ουδε δια τους καλούμετους ήτο δυνατόν να επαρεστωσιν, και ετε την εσπεραν της παρελθούσης Κυριακής αι μωριαδες των θεατων ανεσθησαν εις τα ίδια, εκαστος ειχε και ένα κβγον πιχρου παραπένους, κατά του Κομητάτου των Αποκρων, ως να ειχεν ανάλαβη τούτο εργολαβικως, να μεξ φέρη έτοιμους προσώπιδοφοριας, και κδιασκεδάσειε του κουτιου από την Εσπεριαν.

Ός, ω φίλε μου, οστις δεν ηδυνήθη να ελθη, καλώ και οσου δεν απεδέχθησθ την πρόσκλησιν ήμων, εινε ανάγκη να μάθητε, τι εστερήθητε δια της αποουσίας σας. Εστερήθητε φωλαας Αττικής ηιέρμας και της θεας μυριαδων λαου, κατακλύσαντας ταχ πεδρδρία, τους εξώστας, το παρθέου και τας στέρας ακομη του προνομίου του πρινωου, οπερ σχηματιζουσιν αι εδοι Σταδίου, Ερμου και Αιδίου.

Εστερήθητε ακόμη όλων των παρεπόμενων του πινωσισμους, αλλα, με τα εν σώματων αδωραγάματα, ετινα ετέθησθ εις το κέντρον, δια να χωρησθ τα πρόσωπα από των πριωνων των προσωπιδοφορων δηλαδή—τίποτε άλλο δεν εστερήθητε. Και η δευτέρα αυτη απόπειρα ήτο εξ ίσου επιτυχής, όσον και η της πάλην γυρικης δεξιόσεως της Αποκρου.

Δέκα τόσαι συνοδείαι προσώπιδοφορων διήλθον η μία μετ' την άλλην εκ του κομφου θεωρείου, εν ω ήδρευσθ οι κριτικαι, και επειτα διήλθον εκ νέου, και επειτα εκ τρίτου, και τίποτε άλλο. Οι κάτοικοι της πόλεως απεφασισαν να συμμετάσχωσι των Αποκρων ως θεαται, και κατά συνέπειαν οί θεαται ήσαν εκ του κομφου θεωρείου, εν ω ήδρευσθ οι κριτικαι, και επειτα διήλθον εκ νέου, και επειτα εκ τρίτου, και τίποτε άλλο. Οι κάτοικοι της πόλεως απεφασισαν να συμμετάσχωσι των Αποκρων ως θεαται, και κατά συνέπειαν οί θεαται ήσαν εκ του κομφου θεωρείου, εν ω ήδρευσθ οι κριτικαι, και επειτα διήλθον εκ νέου, και επειτα εκ τρίτου, και τίποτε άλλο.

Αλλα ρίψωμεν εν βλέμμα επι των εργαζόμενων συνουσιων φαινεται μακροθεν ως η ανθοστολίστας, καθεα δημοφιλους

τινος η πολυταλάντου εργοντος, εκ του πληθιου ήμων παραλαμβάνουσαν, ουδεν καταροισιάσου το εκτακτου. Ελλείπουσιν αλληλα και ασχηματα του παρελθόντος, οι ανδεις ορκενδύται, και οι φερόντες του πρωτοπλαστου την στολήν... μετ' τινων συμπληρώσεων, αλλ' ελλείπει... και η εκπλήρωσις των προσδοκιων του ενεστώτος. Εκ των συνουσιων εκλέγομεν δύο τρεις, τας άλλας θεωρουμένης καταωτερας κρισεως—εις το πείσμα του κομητάτου, οπερ τας εθεραψεν ολας σχεδον—και χειροκροτουσιν μετ' των θεατων ωρατον και μεγαλοπρεπέστατον θαλασσιον κητος, προτιπορευόμενον και διαγωνίζόμενον επίτωως προς άλλα κητη της ηπρας, εκ των πελοδρδριων θεώμενα, ετα δε χολόν τινε βαδίζοντα τη βοηθεια δεκανηκιου, φεροντα σιδηροδρομικην μηχανην αντι πικου, και σατυρίζοντα τους πωχους ακόμη σιδηροδρομους μεας, μετ' τώσην πρωτοτύπου ευφωιας και δηκτικότητας, ωστε να προκαλη τον γενικόν γέλωτα. Κατόπιν ειρχοντο μερικα ακατανώτητα πράγματα, τώσον ακατανώτητα, ωστε να μη επεξηγώτα, ουδε υπό των δεκαδων επιγραφων, ας εκαστον επι τούτω έφερε. Το χηματιζσθηρον λ. χ. θιαραδωδωλα ηδύνατο να επιγραφήται και... Αρθρακιως κόλοπος... Κομφη τεθριπκος... θιαρα κατακόκκινος... από των τραχων μέχρι των ότων των ίππων, φερούσα τεσσαρας δαίμονας, τον ένα μάλιστα θηλικόν—ερωθους, ως να εζηλθον εκ του πυρός της κολώσεως, εθεαθεθη δικαίως, επι καλαισθηθη δικασμήσει, και το Σάβωον της πολιτείας, το οποτον, ουδεις ανανώσικων τα πολιτικά αρθρα των εφημεριδων, αγνοει, διερμηχεται και αυτω υπαρρησιάσττον και σατυρικάτατον, εν τω μέσφ έχον την πλαστιγγα του ισοζυγιου με θαυτα και εβθα νεσελληνιστι προηπολογισθέντα, και σεβέρον κανόνιον εις την πρώην έτοιμον Εθεοθ και η Βουλη να μεξ φυλαξθ ηθ πως επισης, ας μεξ φυλαξθ (ο θεος) από τα Αποτελέσματα της προικυθηρίας, ετινα εκπροσωπει πτωχας τις σόφους, συρόμενος κυριολεκτικως από της αυτην, υπό της πολυφρονου συμείας του, και ετινα χειροκροτουσιν όλαι αι δεσπεινιδες, αι ανω προικας. Και Ρωμυδος τις, πάνοπλος με κουμπούρια και μαγαίρικα απειλων τους θεατας, να παραστήσθ την στατιστικην των φωνων, θα ήητο καλλίετέρος, αν δεν ήτο τώσον κακος εις την εκτέλεσιν. Και άλλα τίποτε. Τάποτε, εκτός των δύο συνουσιων, εις ας απρσπως απνεμηθησθον τα δύο μεγαλύτερα βραβεία. Τούτο δε εινε και το μόνον λάθος των αποτελόντων το κομητάτου.

Η πρώτη απεσελείτο εκ των μελων του Ιταλικου αυλλογου της ελευθερίας, μετ' λαμπερότητος και χαριτος πάλην περιστώντων Φλωρεντινους ιπποτας εν περικαλλει αιθουση παιγνιδιου. Ουδεμία ελλη συνοδεία ήτο τώσον πλουσια και πολυτελής. Χιλιάδες ανεξ δραχμων βεβαίως θα κατανηλωσαν αγχιον αυτης οι φίλοι. Ισαί λαοι... Η μετ' ας και ο χρυσος ελαμπων

πανταχου, οι ιππόται έρρανον δι' άνθρον τους διαβάτας, να τι κρμα να μη δυναμεθα να τους επαινεσωμεν; Αν εκάμωμεν τούτο, θα υπεπίπτομεν εις το αυτό με τους κριτας λαθοι. Θα ελέγομεν. Εξοδωδάτε, κύριοι, χιλιάδας, αγορησάτε με ταυτα, κοσμηθήτε δια βελουδών και περιδεραίων. Αυτό λεγεται Αποκρουσ. Αλλ' ουτε εθθμία ήτο τούτο, ουτε δικαιοσύνη δια πτωχων λαων, θέλοντα να διασκεδάσθ με εθθνιαν, ουτε ευφωια, υποθετομεν, εινε δυνατόν να θεωρηθθ. Η δευτέρα δε συνοδεία παρίστα το Αρρωμακιτιον Φρενοκομειον. Ουδεις αρνεϊται, πόσον αναγκάσιν εινε το φιλανθρωπικόν τούτο, κηθιδρδμια, και πόσον η περιφέρεια του δέον να εδρυνθη. Τινες μάλιστα υποστηρίζουσι, ότι τα φυσικά του όρια εινε τα μέθορια, και δεν έχουσιν όλωσ διόλου αδίκον. Αλλ' εθθσιφ δεν νομοθετήθη παρόμοιον τι, ήκιστα ήδίκην παράσταϊον εθεραψεν το Κομητάτον των Αποκρων, και να μεξ συγχαρη. Εξ η επτά νεοι, κατά τα άλλα άριστα καταρτισμένοι και ενδεδυμένοι, ήσαν τα εν τη μέγαλη και μετ' φιλοκακίας δισσεκουαμένη αμάξη δαόντα του φρενοκομειου πρόσωπα. Απήγγελλον ωραλους στίχους, γραφέντας μάλιστα επι τούτω υπό χαριστάτου ποιητου, του x. Κόκκου, και σατυρίζοντας κωμικους της κοινωνιας τύπους. Και έως εθα η ύπαθεσις έχει καλως, και εινε αξια παντός βραβείου. Αλλα δεν ηρκέσθησαν εις τούτο, αι απαρτίζοντες τον όμιλον των παραφορων. Ηθέλησαν, να καταστήσωσι μάλλον συγκεκριμένην την γελοιοποιια των, να υποδυθωσι πρόσωπα αληθη, υπορχοντα, και τυγχάνοντα της άμριστου υπολήψεως της κοινωνιας. Προσωπα, πρό των όπρων αυτοι ουτοι, αποκαλύπτουται ισως μετ σεβασμου κατά τας άλλας ημέρας. Και η σκαθαλώδης παράστασις διέρχεται προ του Κομητάτου, οπερ και κρινει αυτην αξιαν του πρώτου απονεμηθέντος βραβείου, ως να μη ήτο από το προημυσαν, ότι παρόμοια σατυρα, ουδε καν χρινονται.

Ουτω βεβαίως δεν προάγεται η αίσθησις του λαου. Αλλ ας αφήσωμεν πλέον το Κομητάτον. Αρκετά υπεστή, αρκετά πρδικθη και αυτό. Ρίψωμεν εν βλέμμα ακόμη, επι του συσσιτιόμενου πλήθους, οπερ παραμερίζει, να διελθωσιν οι κατά μονάδας μετμοφισμένοι, οιτινες έχουσιν εφ' ετος την παράδοσον ιδιοτροπιαν, να υποκρινώταται τας κυριας τας... έχουσας μύστακα. Και ανηγήσωμεν, η προσεχης και τελευταία Κυριακή, μετ' την οποιαν θα ήσυχώσωμεν και ημεις και σεξ από την άτελεύτητον αυτην Αποκρουσ, η ανταρτηριθήσθ πρδς πσσαν δικαίαν, η και αδίκον άπειτησιν. Επειδη όμως εκ των δεδομενων δεν δυναμεθα να εγνωθώμεν περι της πλήρους επιτυχιας... κρών θεωρούμεν να σεξ συσσησωμεν, η εχεβαλνθη το ταξειδιόν σας, εάν και σεξ σκέπτεσθε, να επιχειρησθη τούτοπαι χριον των Αποκρων.

1158

Η ΓΑΛΗΝΗ

Είς τούρανου την άκρη, που λάμπει σαν κρυστάλλι...
σαν καθαρό χρυσάφι ο ήλιος ξεπροβάλλει.

να ιδώ τα κοιμισμένα πανάκια να ζυγίσουν...
να ιδώ τα κυματάκια τριγύρω μου να άφρισουν.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΙΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΑΣΕΣ

ΠΑΛΟΥΜΠΙΑ, ΛΙΑΚΟΣ, ΠΑΛΟΥΜΠΙΩΤΗΣ

(Τέλος)

Ο Λιάκος Παλουμπιώτης, τον βίον του...
όποιοι επιχειρούμεν ήδη να οικιαγραφήσωμεν...

την των πρώτοτακων Λιάκων, όστις και...
τοι άγγλικός, άγέλαθεν εκ τούτοις την θέσιν...

ληλα πρό άμυνας μέτρα, ό δε Λιάκος...
γαιγεν άφρατος. Οι Τούρκοι έδικούμενοι...

Μέλιον ή Τουρκία μες κινηγή...
Ο Φίλος ή Δαλιώτης, και ό Χαρομαντίας, τό σκούλ...

Και πράγματι ό Λιάκος με τους συν...
τρόφους του ανεχώρησεν, ίνα οχυρωθή εις...

Τοσαύτα μόνον εκ των πρό της έπα...
ναστάσεως άνδραγαθημάτων του Λιάκου...

δεδείχον μάθη, απή ό καταδιωόμενος, δέν...
είχεν εξέλθει του χωρίου τούτου, συνλαβόν...

Και όμως ήτοις, είδες εκει, τό επι...
κίδιον πρόσωπον! Βλέπεις πόσον είνε, παιδί...

Και όμως ήτοις, είδες εκει, τό επι...
κίδιον πρόσωπον! Βλέπεις πόσον είνε, παιδί...

Ο Λιάκος κατέλιπε τρετέ υίους: Τού...
των ό μόν πρεσβύτερος Μαυροειδής, άγω...

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΙΣ

Η Δώρα έζηκούσθαι έρχομένη διά τας...
εφημερίδας. Ένίοτε διέμενε πλειότερον...

* Της βιογραφίας αυτού εν τη "Εβδομάδι" άριθ. 2-1888*

2-1888*

στρώματα, ούτε καρέκλες, ούτε τίποτε τίποτε... όλα τά' έπούλησε, και μόνο τα ρούχα της είχε μέσσοις... Έγώ έπιπύα εκεί με τη μητέρα... Τά παιδιά κάθονται επάνω εις τὰ κομποδέματα και κλαίουσι... και τόσο πολύ έκλαιαν, πού δεν έβλεπαν ποιάς μπαίνει, και ποιάς βγαίνει... και οι γειτόνοι, πού ηρχονταν να τους ίδουσι, έκλαιαν κ' εκείνοι... Μονάχα τά τρία αγόρια του Γερμανού μαρρακού, πού κάθεται στο ίδιο σπίτι, δλο έτρεχαν για να ίδουσι, κ' έγελούσαν... Η Φραγκούλα και η έλευθήνη περισσότερο την παραλή της αγέλαδα... Όταν την έβγαζαν την κακομοίρα έξω από τὸ σταύλο, έμούχαιζε τόσο λυπητέρα, πού όλα τὰ παιδιά, πού την άκούσαν, άρχισαν να κλαίνε.

Διηγούμενη τὰς λεπτομερείας τούτων ή κορασίς, ήνοιξεν ύπερέτρωσι τούσ οφθαλμούς, ώχριάσε, και δλον τὸ πρόσωπον αὐτῆς τοσούτον εξέδηλου τρόμον, ώστε έκρηνα επάναγκες ν' άπόστρέψω την προσοχήν της από τὰς θλιβεράς ταύτας αναμνήσεις.

— Χθές ήγόρασα γλυκίσματα δια κάποιαν, πού έχει λακκουδάκια εις τὰ μάγουλα, και άγαπή να γελά, είπον, και ήνοιξα τὸ έρμάριον.

— Εν άκαρέ άνεπιδησέν επί τῶν γονάτων μου, και έλαβε ύπό τήν κατοχήν της τὸ έρμάριον. Αι θλιβεραί αναμνήσεις ύπεχώρησαν άπέναντι της πραγματικότητος.

Όταν αὐτή απήλθεν, έπιασα εις διαλοφίσεις περι τῆς ιδιαιτούσης τῶ ανθρώπιν φύσεως, περί τῆς δεισιδαιμονίας δεικίας, ήτις συμβαδίζουσα μετά τῶν πραγματικῶν συμφορῶν του ανθρώπου, δημιουργεί φαντασιώδεις, γελίους πολλάκις, και δολως άπιθήνους κινδύνους.

— Πιθανόν οι Ζαβιολιάκ, έντρομοι εκ τῆς καταναγκαστικῆς μεταναστεύσεως τῶν εν Γερμανία ύπό ζένιν όηκνότητα διακρίβόντων Πολωνῶν, έκαμαν τήν άκατρον σέψιν, ότι ό γενικός νόμος δύνάται να εφαρμοσθῆ και επί όκταετούς πεδίου.

Μετ' αὐτὸ πολὺ ελθμονήσαμεν μετά τῆς Δώρας τὴν ύπό τῶ κηδεμόνος της λαχθεύσαν όμιλίαν. Επανήλθεν η πρότερα φαίδραψης και έλευθερία εις τὴν κορασίδα, ήτις έχαίρε δια τὴν προσέγγισιν τῶ χειμῶνος, και έσκίρτα, και έρωσε τὰς παλάμας εις τὴν άμύνησιν τῆς λευκῆς και πτιλώδους χιόνος. Διηγείτο περί κεκρυμμένου τινός εις τὸ ύπερφον έλκυθρου, όπερ κατεσκεύασεν ό Σταμόσ, υιός τῆς συνεργάτου τινός του πατρός της, και πῶς εκείνος θά τὴν έσυρην επί τῆς χιόνος μετὸ έλκυθρον.

— Γιατρέ μου χρισέ! να ελθῆτε να ιδῆτε τί έμμορρα πού εινε! Ηλθεν ό χειμῶν. Αφρονός έπιασε χιῶν οι γέροντες μόλις ένθυμουῖνται τούτοπον χειμῶνα. Η Δώρα και ό Σταμόσ, δυσειδές και άλλοιθρον παιδίον, κατεσκεύαζον εις τὴν αὐλήν πρὸ τῶν παραθύρων μου, γρაციαν εκ χιόνος, έγώ δέ παρεθρόνυμι ευχαριστήσεως τὰ ύγιέστατα και ροδοκόκκινα αὐτὰ παιδία, επεξεργαζόμενα τὰ

ék χιόνος φρόητρον αὐτῶν. Όταν άπέπαρώτῳσαν τὸ έργον, ή Δώρα έθετο δύο ανθρακιὰς αντί οφθαλμῶν, υτινες ωρείλον να βλέπωσι πρὸς τὸ παράθυρόν μου. Απειρος ήτο ή χαρά της. Έγχευσε περί τὸ δυσμορφον εκείνου τέρας αὐτοσχέδιον χορόν, συνοδεύουσα αὐτῶν δι' ήχητῶν και φαιδρῶν αναφωνήσεων. Θεέ μου πῶσον τὸ πλάσμα τούτου έχαίρε! Και αὐτὰι αι άπτινες του χειμερινοῦ ήλιου τὴν εζωογόνουν άπένεεν ύγειαν, ευτυχίαν, φαιδρῶτητα.

— Περι τὰ μέσα του Ιανουαρίου επιστρέφῶν ποτὲ εις τὸν οίκόν μου, άνηρχόμην ήδη τὴν κλιμακῶν, ότε παρετήρησα είς σκοτεινὴν χινα γωνίαν τῶ προαυλίου άόριστόν τι κινούμενον άντικειμένον. Τούτῳ μου έκίνησε τὸ ενδιαφέρον τοσούτω μάλλον, καθ' όσον δεν ήδυναμην να διατρέψω άλλο τι, ή δὲ φαιδρουχῶ. Επλησίασα πρὸς αὐτὸ, ότε αίφνης ήκουσα σπαρακτικὴν κραυγὴν φρίκης, ήν άνεγνώρισα ως φωνὴν γνωστῆν μοι.

— Δώρα! άνεκραξά.

— Α, σετς είσε; Έγώ ενόμισα, ότι ήταν εκείνος. Εκείνος, ό και έγερθετα σ' υνεσπειρωτή πρὸς με, και έδράξατο τῶν σφραμάτων μου.

— Τι έχεις, παιδί μου, τί έπαθες; — Σιγά, δι' όνομα Θεού, σιγά, διότι θά μάς άκούσουν.

— Ποιος; Τι έπαθες, παιδί μου; Θα κρωιάσει εδῶ. Ητο ελαφρὰ ένεδυμένη.

— Σιγά, σιγά! επανάλαθεν άορίστως περιστρέφουσα τούσ οφθαλμούς. Χρυσέ μου γιατρέ, σιγά, σε παρακαλώ!

— Πηγαίνουσι εις τῆς μητέρας σου, είπον μετ' άποφάσεως.

Μετ' άγρίου γυλλιομου άπεσπάρθη άπ' έμου τρέχουσα. Μέχρις ότου δίωξ κατόρθωσῆν να άνοιξῆ τὸ βαρὺ κλειθρον τῆς θύρας, τὴν κατέβησα, τὴν ανέλαβον εις τὰς άγκάλας μου, και τὴν έφερον επάνω. Παιρμμένη πάσαις δυνάμεσι να διεκφυγῆ τῶν χειρῶν μου ή κορασίς, έκκλιε σπασμαδικῶς άσυνασθητῶς, επάναλαμβάουσα: σιγά, σιγά!

— Δεν ήθελον να διαταράξω τὴν μητέρα της, ήτις κατ' εκεινήν τὴν ὠραν εθλάσε τὸ βρέφος, έτι δέ φρονῶν, ότι ή Δώρα δετὰι τατριχίης βοήθειας, εις ήλθον εις τὸ δωμάτιόν μου. Εύρεθεισα εις τῶσιν φιλικῶν έδαφος, έπαυσεν άγωνιζομένη, να άποσπασθῆίμου, τούναντιόν δ' έννηκαλισθῆ ισχυρῶς τὸν τράχηλόν μου. Η ταλαιπώρος έτρεψε σπασμαδικῶς, και νευρικός κλαυθμὸς κατέσειε τὸ στήθος της. Ηθέλησα να τῆς δώσω νερόν, ή κατευνασκόνόν τι, αλλά δεν ήδυνήθην να άπαλλαχθῶ τῶν χειρῶν της. Ο θρήνος αὐτῆς ήρξατό κοπαζῶν, ότε επί του άνω όρόφου ήκούσθησαν άνδρεκά βήματα.

— Κανένα δεν θ' άφήσω να ελθῆ εδῶ, και εις κανένα δεν θά επιτρέψω να σε βλάψῃ.

Παρετήρει τὴν θύραν μετὰ φρίκης, και εν άπελισία υνεσπειροῦτο πρὸς με. Οι άνδρικοί βηματισμοί διήλθον πλῆσιον της θύρας, και κατέβαινον τὴν κλιμακα. Προσπάθουν να διασκεδάσω τὴν Δώραν διηγούμενος αὐτῆ διαφορά άστεια, άτινα εις άλλην εποχὴν θά έκίνουσι αὐτὴν εις άκράτητον γέλωτα, ήδη δέ, και τότε έφαινετο, ότι άκούει, επί τῆς μορφῆς της, ούτε τὸ ελάχιστον σημεῖον φαιδρῶτητος εξέδηλούτο. Από κείνου εις κείρον άνευδύντο οι κλαυθοί της, κατὰσειόντες τὸ σῶμα της, ενῷ αι μικραὶ χεῖρες της υνεσφιγγον πάντοτε σπασμαδικῶς τὸν λαίμῶν μου. Κωδωνισμὸς εις τὴν θύραν μου επανέφερεν εκ νέου τὴν Δώραν εις τὴν προτέραν οίκτραν κατάσταση. Ο τρόμος εκυριευσεν αὐτὴν.

— Ητο ή μήτηρ της, ήτις αναζητούσα και μὴ ευρισκόνουσα τὴν Δώραν, ήθελε να μάθῃ αν' έμενε πῶρ έμοί. Η ταλαινα έκλαίε.

— Και πῶς θά κάρῃ ή άυτιση, έλεγεν εν μέσῳ τῶν δακρῶν της. Θέλου να μου πῶρου τὸ παιδί! Να τὸ πῶρου, να τὸ έξορίσουν!

— Αν δεν είχα τάλλα μου παιδία θά έπήγαινα μαζί της. Τὸρά όμως πού να πάμε με τῶσιν παιδιὰ μικρὰ; Δεν υπάρχει πειδ' αληθεια στὸν κόσμο... Μὰς παραίτησεν ό Θεός! Και ό άγιος πατήρ της Ρώμης πῶς άφινεί να γίνωται αὐτῆς ή άδικία;

— Χωρίς άλλο δεν θά ζήρη τὸ τι ύποφόμεν εδῶ πέρα!

— Εντρομος ή Δώρα έθεώρει άπλανῶς τὴν μητέρα της.

— Ησυχάσατε, είπον, δεν εινε ποτε δυνατόν μια κωδωνήσις, να θελήν' άποσπάσῃ εν όκταετὲς κοράσιον από τὰς άγκάλας της οικογενείας του. Η ένταῦθα άστυνομία εκτελει διαταγὰς ως μηχανή.

— Ας προσπαθήσωμεν να αναφέρωμεν περί τῆς ύποθέσεως ταύτης εις άνωτέρων άρχὴν. Σὰς βεβαίῳ, άδικως άνησυχετέ άλλως τε οι Γερμανοί εινε πεπολιτισμένος λαός.

— Εκείνοι μὰς είπαν, ότι τὴν πρώτην Μαρτίου τὸ παιδί πρέπει να εινε έξω από τὰ σύνορα.

— Οστε έχομεν άκομήν διοριαν εξ έδδομάδων, και κατά τὸ δικάστημα τούτου ήμετς εἰμποροῦμεν άποτανθῶμεν και πρὸς αὐτὴν άκομή τὴν Γερουσίαν.

— Εις τούσ οφθαλμούς της άτυχοῦς γυναικός ανέλαμψεν ή έλπις.

— Οι Γερμανοί εινε κακοί άνθρωποι και μισοῦν τούσ Πολωνούς, άλλ' όπωδῆποτε πιστεύουν και αὐτοί εις Θεόν, αν και διαμαρτυροῦμενοι. Θα φροηθῶν, μήπως ό Θεός τιμώρησῃ αὐτούς και τὰ παιδία των. Έγώ, βλέπετε, άνέθρεψα αὐτὸ όρφανό, τὸ περιέθαλψα ως παιδί μου, και τὸ έλυπήθην! Πῶς θά κάμῶ αν μου τὸ πῶρουν! Τι θά πρωταπροφθάσω μόνη μου, με τῶσιν μικρὰ παιδιὰ; Αὐτὰ και νερό μου φέρνει, και τὸ μισρό άλλῆδες, και τὸ κουρεὶ, και τὸ πάτωμα σαρώνει, και τὰ κρεβάτια μου στρώνει. Όλοι τὴν αγαποῦν, και πρό-

πάντων ό άνδρας μου, παρ' ούτε κόρη του, ούτε άδελφῆ του εινε.

— Έγώ θά έμυλιῶ με τὸν σύζυγον σας, και θά σκεφθῶμεν τί θά κάμῶμεν, διὰ να μὴ μάς πῶρου τὴν Δώραν.

— Η Δώρα δεν έκλαιε πλέον. Εις τούσ οφθαλμούς της εκαιε πυρετώδης πλόξ, ήτις μετεδιδετο και εις τὰς παρειὰς της. Έκ τῆς μορφῆς της διεγίνωσκε τις, ότι ειχε ενόση τὴν ὡσίαν της όμιλίας μας.

— Πῶς λοιπόν, παιδί μου, είπεν ή Ζαβιολιάκ, μήπως κλαίει τὸ μισρό, και έχομε και τῶση δουλειά!

— Η Δώρα μετὰ κόπου ήκολούθησεν αὐτὴν, τοσούτον ειχον καταβαλή αὐτὴν τὰ δακρυα.

Πρὸς τὴν έσπέραν, επειδή ήκουσα επί τῆς κλιμακῶς τὸ βαρὺ βαδίσμα του Γιάν, επιστρέφοντος εκ τῆς εργασίας του, ήνοιξα τὴν θύραν, και παρεκάλεσα αὐτόν να εισῆ ελθῆ πρὸς στιγμήν.

— Θα κρωιάσῃ τὸ δαιμόνιον μου, άπήντησεν οὗτος, και πεινῶ σαν σκύλος.

— Έγώ έχω να σου δώσω κάτι τι να φάγῃς, αν έμυλῶμεν πίνοντες τὸν ζύθον μὰς.

— Δουε αὐτὰ καθίσμα παρὰ τὴν τραπέζαν, έθεσα πρὸ αὐτοῦ άρτον, τυρόν, άλλαχτα, έπληρώσα κοψήριον ζύθου, και όταν οὗτος ήρξατο τρώγων, τῶ είπον:

— Ίσως δεν γνωρίζετε άκομή, ότι σὰς έφερον σήμεραν εκ τῆς άστυνομίας διαταγῆν, όπως άποσπειλητε τὴν Δώραν εις τὸ εξωτεριον, όχι βραδύτερον της πρώτης Μαρτίου.

— Ο Γιάν κατέστη ωχρὸς, και μ' έθεώρησεν εκστατικός.

— Μήπως έγώ δεν τὸ είπα! άνεκραξεν οὗτος βραδέως, και κατα τι πανηγυρικῶς. Έγώ τὸ είπα άμέσως εις τὴν γυναίκα μου, άμα ως ήρχισαν να μ' έρωσαν, άπό τὴν άστυνομίαν περί τῶ παιτιόδιου. Καλὰ να πάθῃ! (και επί μάλλον υνεπαράσαστο). Πι τὸ ήθελε τὸ ζένο παιδί.

— Τι με μέλει έμένα δια τὸ κορίτσι; Ο ποντικός στην τρώπα του δεν έγρωσε, να, έμετς τὸ πάθαμεν. Αί, τί να γίνῃ... ένα στόμα ολιγώτερο...

— Και θά επιτρέψητε, ώστε τὸ οκταετὲς αὐτὸ κοράσιον να.

— Και τί πρέπει να κάμω έγώ; Επιθυμείτε τάχα να πέσω να τους προσκυνῆσω, και να φιλήσω τὰ χεῖρά, και τὰ πόδια των; Ας μὰς παιδεύουν, αν μὰς βασιανίζουσι, ώστε να μὴ μείνῃ οὐτὲ έννας Πολωνός! Αὐτὰ εινε πλασμένοι οι Γερμανοί!

— Τὸ διαβόλο θέλου να ζητήσουν τὰ παιδία μὰς! Όσφ γρήγορα χαθαῖν, τάσω πρ' καλλίτερον. Οι κτήρι πλούσιοι, με τὰ χρήματα, και τὰς γνώσεις των, εἰμποροῦν να υπάγουν, άπου θέλου, και νομίζουν, ότι εινε εύκολο πράγμα να ζήσῃ κανείς εδῶ.

— Ναί, αὐτῶσιν εις τὸ πρῶσῳπον; και συ να ἦσαι ήναγαμένος να σιωπάς. Σε στραβοκώτιάζουσι, σε περιφροῦσιν, αν κτήνός, και σύ πρέπει να χαμογελάς εμπρὸς των. Περιπαίλουν τὴν πατρίδα σου, και αν όρεί-

λες να ποῖς λέγεις ευχαριστῶ. Διαδίδουν ψεύδη και συκοφαντίας, και συ ότὲ λέξιν. Σε καταγγέλλουν επί ραδιουργία, επί συνωμοσία, επί απληροηγη, μόλον ότι δε έχεις δικαίον, δεν τολμῆς να υπερασπίσης τὸν εαυτόν σου... Έκατοκομιάς της ήμέρας αισθανέσαι κινισμὸν εις τὴν χείρα, όταν άκούσης πῶς υβρίζουσι τῶσιν Πολωνούς, αλλά τὴν κρύπτεις εις τὸ θυλάκιόν σου, δια να μὴ φανῆ, πῶς αὐτη συσφίγγεται εις πυγμὴν, και αν δεν σοῦ άρέσῃ περιηγοῦ τὸν κόσμον με τὴν γυναίκα και τὰ παιδία σου! Καλὰ να πάθωμεν! καλὰ να πάθωμεν! Τι τὴν θέλομεν τὴν άνόητον αὐτὴν γλώσσαν; τί τὴν θέλομεν τὴν πατρίδα!

Και εκτόπῃσε τὴν πυγμὴν του επί της τραπέζης τοσούτον σφοδρῶς, ώστε τὰ επ' αὐτῆς άγγεία άνετινάθησαν.

— Μὴ σας παρασυρῇ ή πατριωτικὴ άγανάκτησις σας, και αν ελθῶμεν εις τὸ προκειμένον. Ελέγομεν περί της Δώρας. Σετς είσε, ό κηδεμόνης της, και όφειλετε να τὴν υπερασπίσητε. Φρονά όμως, ότι ολίγον ενδιαφέρεσθε, αν αὐτὴ ζῆ, ή όχι, και δεν σας μέλει, όπου και εν ύπάγη.

— Εββαία και δεν με μέλει! άνεκραξεν, έγώ να τούσ πτόσω! και έπτυσεν εις τὸ μέσον του θαλάμου. Είτα προσβλέψας τὸ πρὸ αὐτοῦ ποτήριον ζύθου, έγέγετο σύννους, και τὸ πρόσωπον αὐτοῦ προσέλαβε βαθμύδον θλιβεράν και άλγεινὴν έκφρασιν.

— Ο Γερμανός εἰμπορεὶ να σου πῆρῃ, ότι θέλει, πούγιωσ' όπέλαθεν οὗτος άνέθρεψα τὸ ζένο παιδί, αλλά τὸ εσηνάθισα τώρα τῶσιν καιρόν... Κ' εκείνο να σ' αγαπῆ σαν πατέρα του... Και αν του βάλῃς, και καμμιὰ φορὰ τὴ φωνή, δεν θά σε πῆρῃ δια κανένα λάκκα, διότι ζέφνει, ότι δεν τὸ κάμνει από κακίαν, άλλὰ από τὸν καυρὸν σοῦ... και σου γελά, ως εμὲ πρὸς εις κανένα καλὸν άνθρωπο.

— Νά εινα ή χαρά σου... και λοιπόν να τὸ διώξωμεν! Θέλου να μάς πῶρου και εις τὸ τελευταίό μὰς! Μάγον αὐτὸ όμως δεν θά γίνῃ.

— Εργυρ σπέσθων, σφοδρῶς κρυπτήσας τὴν θύραν, χωρὶς μάλιιστα να μ' άποχαιρετήσῃ. Τὴν επαύριον έλάθῳμεν πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς υπεράσπισιν της Δώρας δια τῆς νομίμου ὁδοῦ. Ο Γιάν άπέστειλε τὴν σύζυγον του μετὰ του κοράσιού εις τὴν άστυνομίαν, όπου ή ταλαιπώρος γυνή φιλοῦσα τὰς χετρας ταυτην, και παρατήρησας, ότι ή Δώρα δεν ήθελε ν' άφήσῃ τὴν εσθῆτά της μητρός της, και ότι προσεπάθει να κρούσῃ τὸ πρόσωπον εις τὰς πυγμὰς αὐτῆς, προσέθεσεν: Αὐτὰι αι καταγραμμένα Πολωνῆδες διδάσκουν εις τὰ παιδία, ότι αι γεραμνοὶ εινε παιδισφάγοι!

— Όταν ή σύζυγος επέστρεψεν οίκαδε, ό

Γιάν έσπευσεν ό ίδιος να εξηγήσῃ τὴν ύπόθεσιν δια τῆς καθαρωτέρας γερμανικῆς διαλέκτου. Τότε ό υπάλληλος ύπεσθέθη, ότι θ' αναφέρῃ περί τούτου πρὸς τὴν άνωτέρων άρχην.

— Πάντα ταῦτα μοι διηγήθη ή Ζαβιολιάκ.

— Δεν άνερέβαλλον, ότι ή ύπόθεσις δεν θα φθῆσῃ μέχρι της βιαίας μεταναστεύσεως του παιδίου. Έν τούτοις άνησυχία τις μ' εκυριευν εκάστοτε, και επεθύμου τὴν σύντομον άφίξιν της πρώτης Μαρτίου, όπως παρέλθῃ επί τέλους ή περίοδος της προσδοκίας. Έφοδούμην μήπως ό κενῶσ' άπειλῶν τὴν Δώραν τρόμος επεδράσῃ καταστρεπτικῶς επί της υγείας της. Συνέβαιναν άληθῶς να εργάζηται ως πρότερον, και να παίζει, άλλ' ήσαν ταῦτα παροῦσμοὲς φαιδρῶτητος και άκηϋς. Συχνάκις εν μέσω του γέλωτος, οίγός τι διεπέρα άπαν τὸ σῶμα της, τότε παρετήρει κύκλω, ως εί έφοβείτο άπροσδοκῆτον τινα έπίθεσιν. Μετὰ τρόμου άνήρχετο τὴν σκοτεινὴν κλιμακα, επιστρέφουσα εις τὸ δωμάτιον. Αι ερωτήσεις αὐτῆς καθίστασαν το λίαν παράδοξοι, και εδῆλου, ότι βασιανίζει αὐτὴν άενάως ιδιότροπός τις και θρασυτά ιδέα. Έν μέσω ευθυμίας, λάγου χάριν, άτενίχουσα με εις τούσ οφθαλμούς με ήρώτα:

— Έχει παιδία ό αυτοκράτωρ της Γερμανίας;

— Έχει πολλά παιδία και έγγόνους.

— Έχει και έγγόνους... Ίσως όμως αὐτούς δεν θα τους αγαπῆ... Θα εινε, βεβαία και άνθρωποι στὸν κόσμο, πού δεν αγαποῦν τὰ παιδία.

— Απέναντίας μάλιστα, αγαπῆ πολὺ τὰς έγγόνους του.

— Οστε λοιπόν εκείνος θα γνωρίζῃ, ότι τὰ μικρὰ παιδία δεν εἰμποροῦν να ζήσουν χωρὶς τῶσιν μεγάλους.

— Βεβαίως γνωρίζει, και μάλιστα εις κανένα δεν επιτρέπει να βλάψῃ ούτε εν παιδίον εις τὸ κράτος του. Και άλλοτε:

— Είνε γεμάτο τὸ πιστόλι, πού εινε επάνω εις τὸ τραπέζι;

— Πάντοτε εινε γεμάτον.

— Και πόσους κακοὺς ανθρώπους εἰμπορεὶ να σκοπώσῃ;

— Εδῶ δεν υπάρχει κακοί άνθρωποι, δια να τούσ σκοτώσωμεν.

— Κ' εκείνοι πού πέρουν τὰ μικρὰ παιδία;

— Αὐτούς έγώ τούσ διορθῶν! Κανένα παιδί δεν θά τούσ άφήσω να πῶρου.

— Χρυσέ μου γιατρέ, και ό πατέρα θά σ' εβουθούσε... Εκείνος εινε τῶσιν δυχατῶς, πού κανείς δεν εἰμπορεὶ να τὸν καταπονήσῃ... Φαίνεται πῶς εινε καλός, αλλά δεν εινε... Όταν δεν τὸν βλέπῃ κανείς έρχεται, και με χαδεύει εις τὸ κεφαλι.

— Λοιπόν αγαπάς τὸν πατέρα σου;

— Και δια τί τάχα να μὴ τὸν αγαπῶ; Είλοτε εκέπτετο μεγαλοφώνως περί θέσεων, εν αίς ήδυνάτονα κρυφθῆ ασφαλῶς, ή περι τοιούτου τινός μάγου, δε-

